

FRANTIŠEK KOTLETA

SPALAN

FRANTIŠEK KOTLETA

SPAD

FRANTIŠEK KOTLETA

SPAL

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2016, 2023
Cover Illustration © Piotr Wojciech Cieśliński, 2016,
2023
Cover Art © Lukáš Tuma, 2016, 2023
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2016,
2023

ISBN 978-80-278-0117-6 (print)

ISBN 978-80-278-1295-0 (ePub)

ISBN 978-80-278-1296-7 (mobi)

ISBN 978-80-278-1297-4 (pdf)

Měl to být jen příběh

Asi jako většina z vás jsem v únoru 2022 se zděšením sledoval eskalaci na rusko-ukrajinských hranicích. Každý den jsem brousil na ruských webech a pročítal zprávy, které od začátku února brutálně stupňovaly protiukrajinskou rétoriku, a kvůli tomu čím dál více tušil, že se ruský prezident chystá vydat rozkaz k útoku. Když americký prezident oznámil, že útok na Ukrajinu má začít šestnáctého února, bylo jasné, že k němu skutečně dojde. Američané jen zveřejněním ruských tajných plánů způsobili odložení invaze o týden.

Nakonec 24. února začala dlouho připravovaná válka. Válka mezi Ruskem a Ukrajinou. Překvapil mě její rozsah. Předpokládal jsem, že půjde o pokus dobýt rychle území tzv. separatistických republik a salámovou metodou pokračovat v tom, co začalo v roce 2014. Ale o salámovou metodu nešlo. Byla to plnohodnotná invaze.

Upřímně je mi jedno, jaké strany konfliktu se zastáváte nebo jaký odstín šedi pohledu na celou věc zaujímáte, ale válka je vždy zločin. Je to nejstrašnější zločin, jakého se může člověk dopustit. Válka vždy zabíjí nevinné a dělá z lidí monstra.

Ano, také v některých lidech probouzí to nejlepší – a jsou to ti, o kterých píše většinu svých knih, ale nikdy to nevyrovná smrt, utrpení a zrod monster, které jen způsobují další utrpení a smrt. Dělo se tak ve válce vždy a děje se tak opět.

Hned po ruské invazi se mi začali ozývat novináři a čtenáři, kteří objevovali mnoho paralel mezi sérií Spad a tím, co se děje. Samotného mě občas překvapilo, jak některé mé predikce vyšly – neschopnost dobýt Kyjev, mezinárodní pomoc, propaganda, ukrajinský protiútok a nakonec, samozřejmě, strašení jadernými zbraněmi. Rád bych, aby tady všechny paralely mezi mým příběhem a realitou skončily, ale nikdo z nás není věštec. Ani já ne.

Když jsem před psáním prvního dílu série Spad přemýšlel nad svou první postapo knihou, vycházel jsem z tehdejších reálií. Napětí mezi Ruskem a Ukrajinou bylo v roce 2015 intenzivní a všichni bezpečnostní analytici, s nimiž jsem mluvil, předpokládali, že jen tak neskončí. Už tehdy bylo ale jasné, že Rusko Ukrajinu dobýt nedokáže, a překvapilo mě, že se o to Vladimir Putin pokusil. Důvody, proč to tak bylo a proč se ruská armáda ocitla v křeči a aktuálně na ústupu, čtete znovu a znovu v médiích a určitě jsem nebyl sám, kdo už před lety počítal, že v případě války Kyjev nepadne. O tom ale tento úvod není.

Je o naději. O tom je totiž ve skutečnosti tenhle příběh, ne o paralelách s realitou, která se v určitých konturách nakonec v mnohém podobá příběhu této knihy.

Protože ať už se dějí sebestrašnější věci, naděje na lepší svět zůstává. A s ní přichází hrdinové.

Historie jich stvořila stovky tisíc a každý den rodí nové a nové. Skutečné. Ti mí byli stvořeni, aby se jim podobali. Příběhy plukovníka Michálka, Alice, Nacumi a dalších hrdinů si za ty roky našly stovky tisíc čtenářů. Možná proto, že jsou to hrdinové, kteří po hrdinství netouží, jen chtějí udělat dobré věci a postarat se o nevinné. Takové hrdiny potřebujeme vždy. Dnes možná více než dřív. Ať už skutečné, nebo ty na papíře, kteří nás mohou v něčem inspirovat.

Věřím, že všechno dobře dopadne. Každá válka skončí, každý zločin bude nakonec potrestán. A lidé se vrátí k běžným životům. Vždy se tak stalo a stane se tak znovu. Ať už s touto válkou, nebo jakoukoliv další.

Protože i ve světě po apokalypse budou věci, za které stojí za to bojovat.

František Kotleta

„Říká se, že zrzaví lidi nemaj duši.“

Už jenom ten tón, jakým to řekl, naznačoval, pro co si přišel. Mohlo mu být sotva pětadvacet. Celej obličej potetovanej atomovejma hřibama a na krku kříž smrti. Místo Ježíše se na něm kroutil lidskej plod. Tak nějak v jeho věku jsem trčel v zákopech u Oděsy a cpal se potkanama špikovanýmá tabletka proti ozáření. Smrti bylo všude okolo dost, takže jsem nemusel chodit po barech a provokovat chlápky, kteří se narodili dlouho před tím vším.

Ale oni to dělali. Věřili, že každej, kdo byl dospělej před osmadvacátým rokem, udržoval kletbu na týhle zparchantělý zemi, a dokud naše generace nevychcípá, lidstvo se nevykoupí ze svých hříchů. Zasraný kultisti. Poslední dobou jich bylo všude plno. Každá parta s jinými hesly. Občas se přimotali i do mojí hospody.

„Je to dost dobře možný. Moje první manželka říkala něco podobnýho. Teda než ji v Bruselu usmažila atomovka. Dáš si panáka?“ usmál jsem se na něj a podrbal se levou rukou ve vousích. Zrzavých.

Nechtěl jsem se dneska s nikým bít. Ráno to vypadalo na pěkný a klidný den a doufal jsem, že to tak i zůstane. Dokud nevytáhnu zbraň, nemůže mě zabít. Je to proti zákonu. Souboje, to je ale jiná.

Vláda města je povoluje. Lidi tím upouštějí páru a reguluje to počet obyvatel, jež je třeba živit. Navíc při nich zpravidla umírají ti nejproblémovější. A nejpomalejší.

„Alkohol lidem krade duši,“ odvětil.

„Vidíš, proto ho piju, nemá mi co ukrást,“ uculil jsem se.

„Říká se, že jsi rychlejší. Chci to vidět. Pojď ven, Satan touží po tvé duši!“

Tu duši vykřiknul už dost hystericky, takže na nás přitáhl pozornost celé hospody. Dokonce i Sam přestal hrát, a Sam do klavíru zpravidla bušil, i když se chlapi prali nebo si to holky rozdávaly na kulečnickovém stole.

„Já ti nerozumím, chlapče. Říkal jsi, že žádnou duši nemám. Nebude strejda Satan zklamanej, až zjistí, že jsi mu tam nic neposlal?“ zakroutil jsem hlavou a v tu chvíli mládenec začal z kapsy tahat bouchačku – nějakou starou čezetu. Moc mu to nešlo. Byl evidentně sjetej něčím opravdu ošklivým, proto dokola ty zmatený kecy o duši.

„Prásk!“

Jedna .357 Magnum z mého Coltu Python mu proletěla hrudníkem. Chlápek spadl dozadu na dřevěnou podlahu a roztáhl přitom ruce a nohy, jako by chtěl dělat ve sněhu andílka, akorát tam žádný sníh nebyl. Pomalu ale z něho začala na podlahu z falešného mramoru vytékat krev.

Vrátil jsem revolver zpátky pod barový pult, kde zpravidla ležel připravený na dalšího podobného pitomce, a zapálil si doutník.

„Jasná sebevražda,“ prohlásila nahlas Alice, která na pult odložila táč s prázdnými püllitry

a připravila mrtvého o pistoli a přívěsek. Bouchačka během okamžiku zmizela kdesi v útrokách jejích kalhot. Zítra ji může na trhu vyměnit za nějaké masové konzervy. Přívěsek pak zkušeně hodila obloukem do překližkové krabice na baru. Ozvalo se cinknutí, jak dopadl na ostatní podobné cetky, které patřily mládencům, zkoušejícím svou rychlost v minulosti. Mně to přišlo jako zbytečná frajeřina, ale Alice je sbírala. Prý pro štěstí.

„Zahraj to znovu, Same, kvůli tomu pitomci jsem nic neslyšel,“ pronesl jsem do ztichlé hospody, jejíž osazenstvo zíralo na mrtvého nešťastníka na podlaze, a všem tak dost jasně oznámil, že zábava skončila. Budu muset tělo odtáhnout k četníkům a vyplnit pár řádek formuláře. Fakt jsem se na to netěšil.

„Když u některé z žen zřím oči tmavohnědé...“ spustil Sam přes sto let starou píseň a bar se znovu ponořil do svého pravidelného klidu a míru. Prastarý song hraný na klavír, který pamatoval lepší časy, to prostě k Americké kavárně patřilo. Kvůli tomu sem lidé chodili. Názvu navzdory tu mohli pít hlavně pivo a tvrdý alkohol, hrát kulečnick, poslouchat songy dávno mrtvých lidí a tvářit se, že posledních třicet let byla jenom noční můra.

16. 3. 2027

The Hokkaido Shimbun Press

Boje o Kyjev trvají už dva měsíce

Přestože překvapivý a zdrcující útok ruské armády zaskočil ukrajinskou armádu nepřípravenou, podařilo se jí opevnit u hlavního ukrajinského města tak dobře, že pro ruskou válečnou mašinerii je už druhý měsíc nedobytné. Přitom ruská letadla po měsíci tvrdých bojů na předměstích přistoupila k totálnímu bombardování všech objektů ve městě, včetně civilních. Připomeňme, že útok krátce poté v OSN odsoudila většina států kromě Číny, Severního Vietnamu, Severní Koreje, Zimbabwe a Turecka. Dalších sedm států se hlasování o rezoluci zdrželo.

Velkou pomocí pro Kyjev jsou brigády dobrovolníků z celého světa, hlavně pak současných a bývalých zemí Evropské unie. Neustávající příliv nových posil tak pomáhá ukrajinské armádě k experty nečekanému úspěchu v boji s početně silnější ruskou armádou.

Ukrajinská vláda včera opět vyzvala NATO k zásahu proti Rusku. Mnohé evropské země Severoatlantické aliance se však zmítají ve vnitřních nepokojích v souvislosti s vleklou ekonomickou krizí a odchodem některých zemí z Evropské unie. To je jeden z důvodů, proč ruská vláda předpokládá, že

se NATO do celého konfliktu, který označuje pouze za protiteroristickou operaci, nebude vměšovat.

Japonský premiér počátkem týdne vyzval válčící země, aby spolu usedly k jednacímu stolu...

Pro tělo si nakonec přišly čtyři holky. Čekaly venku, až jim jejich hrdina ukáže, že sejmul barmana z Americké kavárny. Když dlouho nešel, došlo i jejich vyfetovaným mozečkům, že se stalo to, co vždycky. Nevypadaly moc překvapeně. Mohlo jim být sotva sedmnáct. Všechny měly kožený kraťasy a pevný vojenský boty. Na nohách dřeváky punčochy a od pasu nahoru nic. Bradavky měly propíchnuté rezavými spínacími špendlíky a obličej plný atomových hřibů. Nevím, který trouba jim to tetoval, ale nejméně dvě měly ksichty zanícené a slézala jim z toho kůže. Potřebovaly by antibiotika. A taky na zadek a pořádnou převýchovu, pomyslel jsem si a nechal to radši vyřídit Alici. Já bych se zbytečně vyptával, co s tím tělem chtějí vlastně dělat. Možný bylo cokoliv od toho, že jej pohřbí někde v troskách na okraji města, až po to, že ho společně za syrova rituálně sežerou.

Za barem zůstal jenom Robert, jeden z mých číšníků, který měl zrovna službu. Vzal jsem si ze staré plechové krabice od sušenek doutník, připálil jej od jedné ze svíček na stole a vyrazil za svými štamgasty.

Ti nejvěrnější (a nejdůležitější) se nacházeli v malém salonku na konci baru. Velký kulatý stůl tu ozařovaly dvě olejové lampy. Za ním seděli tři chlápci a hráli tisíc.

Bez ptaní jsem si přisedl na jednu z volných židlí a podíval se na vývoj hry. Petr Vrána zahlásil pikový trumf a teď s ním drtil ostatní hráče. Blaženě se přitom usmíval. Narodil se ještě o něco dříve než já. Mohlo mu být tak pětapadesát. Za starých dobrých časů prý dělal úspěšný internetový byznys – říkalo se mu „dravé štěně sociálních sítí“. Jeho kšefty zašly spolu s internetem. Dařilo se mu ale i dneska. Obchodoval s otroky. Posílal je vodní cestou do Hamburku.

Karel Blažek měl sotva čtyřicet. Když to začalo, studoval ekologii. Musel jsem se smát vždycky, když na to vzpomínal. Vedl teď jednu partu, která lovila u hranic uprchlíky, cejchovala je a prodávala Vránovi. Věděl jsem, že často schválně prohrává, aby měl Vrána pocit, že nad ním má navrch.

Třetího chlápka jsem moc neznal. Vím jenom, že seděl v radě města. Takový lidi většinou moc nemluvili. Nebylo třeba. Volby se tu konaly naposled před dvaceti lety. Prahu řídili ti, co měli nejvíc peněz a chlapů se zbraněmi. No, takže alespoň tady se toho nakonec moc nezměnilo.

„Novej trumf,“ zahlásil radní nadšeně, když se konečně dostal ke slovu a vyhodil na stůl károvou dámu.

„Kurva, mohl jsem ji z tebe vymlátit na začátku hry,“ zašklebil se Vrána a hodil na ni kárové eso.

Blažek přihodil kárového kluka a Vrána shrábl štych. Pokud jsem dobře počítal karty, nemusel to dělat. Podle mě měl v ruce ještě károvou osmičku, takže se zbavil většího trumfu a bodované karty v jednom. Nejspíš má v plánu po konci partie

s Vránou domlouvat nějaký kšeft a chce, aby byl obchodník dobře naladěný.

Odklepl jsem popel z doutníku do popelníku a sledoval, jestli jsem rozložení zbývajících karet odhadl správně. Zaujatý hrou jsem si ani nevšiml, že se do salonku přišoural někdo pátý.

„Nerad ruším, plukovníku, ale nemám moc času,“ ozval se mi za zády známý hlas.

* * *

Ve tmě za námi vypadal jako duch. Měl na sobě černé vojenské kalhoty a šedou leteckou bundu. Opíral se levou rukou o zadní stěnu salonku a oči mu divně jiskřily. Beze slova jsem vstal a vyrazil k němu. Usmál se a pokusil se zasalutovat. Přitom se málem zky mácel na podlahu.

„Co to, sakra?“ zaklel jsem a zachytil ho. Na dlaních jsem ucítil něco mokrého a lepkavého.

Krev.

„Menší nehoda, bratře plukovníku,“ odvětil.

* * *

Naposledy jsem Stanislava Čecha viděl po bitvě u Hradce Králové. Myslím, že vzhledem k místu, kde se střetly zbytky guvernérový armády s rudou a hnědou frakcí, měl Bůh smysl pro krutý humor. A co teprve výsledek bitvy. Trvala týden a nevyhrál nikdo. Nebo možná ano, ale těžko to rozsoudit. Všechny tři armády byly po bitvě natolik vyčerpány, že už žádná z nich neměla sílu pokračovat. Došli lidi, technika, výzbroj i munice.

Prosmýkl jsem se s ním skrz hospodu až za bar, a přitom tiše hvízdal na Alici. Ostatní hosté se tím nenechali rozrušovat, vypadalo to, že jenom odvádím chlápka, který přebral. Prošli jsme přes sklad do zadní místnosti bez oken. Dřív šlo snad o špajz nebo něco podobného. Teď tu na rozvrzaném kanapi přespával vybraný člen personálu, který s puškou v ruce hlídal hospodu během zavíračky.

„Au,“ vyjekl Čech, když jsem ho položil na gauč. Pod bundou měl triko celé od krve.

„Vodku,“ řekl jsem směrem k Alici, ale ta už flašku s čirou tekutinou držela v ruce.

„Na to se vyser. Prostřelili mi plíci a taky pajšl. Tohle nespravíš,“ zavrtěl opatrně hlavou.

„To nebylo pro tebe, ňoumo,“ odvětil jsem, vytáhl korkový špunt a pořádně si přihnul.

Čech se jenom vědoucně usmál. Bylo mu jasné, že kecám.

„Nevím, jestli jsem jim utekl. Možná je tu za chvíli budeš mít, plukovníku,“ vzdechl.

„Koho?“

Zavrtěl hlavou. „Vůbec netuším. Měli jsme tu vyzvednout generálovu dceru. Nic složitýho. Zaplatili jsme za přechod přes Pustinu. Dost peněz. Žádný problémy jsme nečekali. Nikde...,“ mluvením jej unavovalo, zatíнал ruce v pěst, a i když ho to bolelo, nadechoval se zhluboka, jenom aby mi mohl všechno říct.

„Hanu přivezli vodní cestou z Hamburku. Měli jsme sraz dnes před západem slunce v přístavu...,“ zasýpal, jako by to mělo být jeho poslední vydechnutí, „...čekali tam oni...“

„Hej, šéfe,“ ozvalo se mi za zády. Byl to Robert.

„Teď nemůžu, kurva,“ odvětil jsem a chytil Čecha za ruku. Kdysi velel obrněné brigádě. Když došla nafta, naučil své tankisty jezdit na koních.

„Nějaký lidi tu hledaj chlápka, co prej před chvílkou vešel do naší putyky. Nevypadaj moc trpělivě,“ nenechal se odbýt číšník.

„Vyřídím to a vrátím se.“

„Ne,“ prohlásil Čech. „Já... Ty... musíš... Generál potřebuje...“ vložil si pravou ruku do kapsy a po chvílce šátrání z ní vytáhl zmačkanou pohlednici. Byla na ní Braniborská brána v Berlíně.

„Dlužíš mu to... Vy všichni... Najdi Hanu a taky...“ řekl.

„Naser si,“ odvětil jsem a vyrazil zpátky do lokálu.

„On... Generál... rozehrál...“ snažil se mi něco vysvětlit, ale já už mířil ze dveří.

* * *

Ve skladu jsme se s Alicí rozdělili. Dalo se odsud totiž odejít dvěma možnými cestami. Jedna vedla přes záchody k hráčskému salonku, druhá rovnou k baru. Já se vydal tou druhou.

Chlápký, kteří šli po stopách starého tankisty, jsem poznal hned. Čpělo to z nich na první pohled, jako když do ohrady plné ovcí vlezou tři vlci. Nemusejí na ty ovce ani vrčet nebo je prohánět, stačí, jak sebejistě se nesou. Ve tvářích těch chlapů bylo jasně vidět, že kdyby chtěli, mohli by mi vystřílet celý bar dřív, než by Vrána v ruce vyměnil karty za špatně promazaného lugera, který se mu fešácky houpal v podpažním pouzdře.

„Můžu vám nějak pomoci? Tenhle bar je můj,“ roztáhl jsem ústa v úsměvu, ale ty tři jsem neošálil. Vlk vlka pozná.

„Ten postřelený, kde je?“ vyštěkl na mě jeden z chlápků. Měl polský přízvuk, takže nejspíš někdo z bývalého pohraničí. Roztáhl přitom svůj kožený kabát, aby ukázal dvě pistolová pouzdra za pasem. V obou si hověly čezety, alespoň podle mého skromného odhadu. Pod kabátem měl jenom bílé, trochu průhledné tričko, takže jsem zahlédl část levého ramene. Neslo jasnou známku nemoci z ozáření.

Další dva se rozestoupili strategicky kolem baru. Jeden mě hlídal na mé třetí hodině, druhý sledoval osazenstvo baru. Nikdo z hostů si zatím nevšiml, že majitel hospody má problémy.

Sam dokončil svůj oblíbený prvorepublikový cajdák o slunečnici, co se každý den otáčí za sluncem nebo co, a otočil ke mně svůj zjizvený obličej s jedním okem, které vykukovalo zpoza dlouhých vlasů stýkajících se na krku s mohutnými vousy. V tu chvíli se na něj hned zaměřil jeden z drsnáků a moc si přitom nevšimal Alice, která ze stolů pobrala nějaké špinavé sklenice a nenápadně se přimotala ke dvěma mládencům, kteří opodál vášnivě hráli kulečnick.

„Jen hrej, Same. Hosté se chtějí bavit,“ vyzval jsem ho a dodal: „Co třeba *Jen pro ten dnešní den?*“

A Sam začal hrát.

„Tak co? Dejte nám toho chlápka, nebo si ho najdeme sami, a to vážně nechcete,“ prohlásil sebevědomě šéf nezvaných hostů. Kdyby věděl, že

Jen pro ten dnešní den je stará bojová píseň 3. brigády, takzvané guvernérovy armády, a zároveň nástroj, s jehož pomocí se v podobných případech vzájemně koordinujeme, nejspíš by tak sebevědomý nebyl. V okamžiku, kdy se totiž Sam svým prokouřeným chraplákem dostal k „po ničem jiném netoužit“, už do klavíru bušil jenom levou rukou. Tou pravou vytrhával zpod své otáčivé židličky revolver.

* * *

Prázdné špinavé sklenice ležely na kulečnickovém stole a Alice v ruce svírala jedno tágo ze stojanu u kulečnicku. Na „netoužit“ se vrhla po bouchačovi, který stál kousek od ní a sledoval štamgasty, místo aby se koukal na kolena postarší servírce. To by mu totiž zachránilo život.

* * *

„... netoužit,“ zazpíval Sam a já se natáhl po svém revolveru. Naštěstí o chvíli dříve, než Sam přestal hrát a nečekané přerušení písně vyvedlo šéfa té nezvané partičky z koncentrace. Ohlédl se směrem ke klavíristovi a v tu chvíli jsem do něj narval tři kulky ze svého pythona.

* * *

Sam, na rozdíl ode mě, náboji neplýtvál. Chlápka poblíž sebe odstřelil jedinou ranou z revolveru. Používal Smith & Wesson. Oba jsme dávali přednost

revolverům. Ke konci války docházely náboje všem a revolver člověka naučil střílet přesně a úsporně. Měl ale mnohem víc výhod. Třeba když do něj člověk narval aušusový náboj, které teď převažovaly, nezasekl se mu uprostřed boje.

* * *

Alice si poradila i bez palné zbraně. Kopla svého chlapíka jen tak ledabyle zezadu do kolene, a když se otočil, vrazila mu tágo do oka. Vycáklo na podlahu a pak mu prostě vší silou zarazila dřevo do mozku.

Být z něčeho tvrdšího, nejspíš by mu ho prorvala skrz hlavu.

* * *

Výstřely vyburcovaly zbytek hostů, kteří tu zůstávali i přesto, že obstarožní pendlovky, které jsem vydoloval z jednoho vybombardovaného muzea, ukazovaly blížící se půlnoc. Někteří dokonce vstali, aby se podívali, koho jsem zabil tentokrát.

„Pánové, klid. Máme tu jenom tři jasné sebevraždy,“ oznámila Alice a mrkla na Sama. Ten si schoval revolver za opasek a začal třískat do kláves, nebo jak se tomu u klavíru říká. Nikdy jsem se ho na takové pitomosti neptal. Tentokrát nějaký veselý cajdák.

Hosté se uklidnili. Jen jeden k ostatním nevrle prohodil: „Zasraný kultisti,“ a tím bylo vše vyřízeno k dennímu pořádku.

* * *

„Ve skutečnosti tu píseň nesnáším. Připomíná mi, kolik lidí jsem už za život odkrouhla,“ povzdechla si Alice, když jsme spolu táhli do sklepa mrtvoly cizáků a já si přitom hvízdal *Jen pro ten dnešní den*. Na ruce jednoho z nich jsem našel vytetovaný německý kříž a označení 123. výsadkové brigády bundeswehru.

„Hele, bývalí spojenci,“ ukázal jsem tuhnoucí ruku Alici.

„Teď už nikdo žádný spojence nemá,“ odvětila a hodila na hromadu posledního chlápka. Všechny přitom obrala o pistole. Byly v mnohem lepším stavu než bouchačka toho potetovaného chudáka. Mrtví byli všichni bývalí vojáci. Stali se z nich nejspíš nájemní žoldáci. Možná lovci lidí nebo otroků, těžko říct. Kromě zbraní, nábojů a dvaceti pražských tolarů u sebe totiž neměli nic, podle čeho by je šlo identifikovat.

„Budeme muset zjistit, co nám k tomu řekne brigádní generál Čech,“ zamručel jsem zklamaně, když jsme dokončili marné prohledávání.

* * *

Jenže náš bývalý spolubojovník už nám nic neřekl. Byl mrtvý. Podle všeho umřel jen chvíli potom, co jsme vypadli vyřídit si to s jeho pronásledovateli.

„Není blbý ho taky narvat do sklepa k těm debilům?“ zeptala se Alice. Na ženskou, co svým nožem podřízla podle záznamů sedmaosmdesát Rusů, devětapadesát Turků a sedmdesát kusů blíže

neidentifikovatelné svoloče během občanské války, měla záchvaty útlocitnosti až nečekaně často.

„Dáme ho nahoru a prdel může mít třeba na kšichtě toho ozářenýho parchanta. To by se mu určitě líbilo,“ odbyl jsem ji a jak jsem řekl, tak jsme udělali.

* * *

A to jsem měl ráno pocit, že mě čeká krásný den.

20. 7. 2027

The Hokkaido Shimbun Press

Polsko vyhlásilo válku Rusku!

Prvních dvacet divizí polské armády včera v šest hodin středoevropského času překročilo hranice Ukrajiny. Během několika hodin došlo k prvním střetům mezi polským a ruským letectvem. K polské armádě se přidaly i armády všech tří pobaltských zemí – Litvy, Lotyšska a Estonska.

„Ruská armáda stojí na hranicích Ukrajiny se státy NATO, jehož velení proti ruské agresi nic nepodniká. Proto jsme na základě prosby ukrajinské vlády, která se nyní nachází v azylu na území Estonska, vyslali naše jednotky na pomoc ukrajinskému lidu,“ stojí ve společném prohlášení těchto států.

Velení NATO v okamžitém komuniké ruskému prezidentovi zdůraznilo, že nejde o společnou akci a útoku se neúčastní žádná ze zemí aliance, která vlastní jaderné zbraně.

Japonský premiér v souvislosti s tím vyzval válčící země k okamžitému zastavení bojů a usednutí za jednací stůl...

Sam zevnitř nasadil závoru a zamkl dva masivní visací zámky, které jistily železné dveře hospody.

Tentokrát zůstal uvnitř i s Robertem. Jeden bude spát, druhý hlídat. My dva s Alicí jsme spali jenom pár hodin, ale i tak jsem cítil, že mám plno energie. Myšlenky na mrtvolu starého spolubojovníka ve sklepě mě nenechaly pořádně si odpočinout, takže jsem se přestal přemáhat a vykopal rozespalou Alici z gauče uprostřed baru, na kterém si ustlala. Normálně jsme oba bydleli kousek od baru, ale nechtěl jsem, abychom se teď rozcházel. Zpravidla také stačilo, když přes noc v hospodě zůstával jen jeden člověk, ale po dnešku jsem nechtěl nic riskovat. Těžko říct, kolik ti žoldáci mají ve městě kamarádů. Proto jsem domů nepustil ani Roberta se Samem.

Vytáhl jsem si doutník a zapálil ho starým vojenským benzinovým zapalovačem. Byla to trošku frajeřinka, protože sehnat dneska benzin bylo těžší než obstarat dítěti pořádné očkování, ale v hospodě se dalo vyšmelit leccos.

Nasál jsem do plic studený ranní vzduch smíchaný s teplým kouřem a rozkašlal se. Slunce zrovna vycházelo nad Starým Městem, kde sídlila vláda, velení četnictva a nacházely se domy nejbohatších obyvatel a také nemocnice. Na několika kilometrech čtverečných se dokonce rozpínala funkční elektrická síť napájená ze solární elektrárny. Pro to všechno byla Praha považována za výspu civilizace stovky kilometrů široko daleko. Dál byla už jenom divočina. A z ní do Prahy proudili lidé z celého okolí. Dováželi jídlo, věci, které přežily války a daly se zhodnotit, a také otroky rekrutované z bývalých vojenských zajatců či přivandrovalců bez domovského práva na území, kde

je chytili, dlužníků nebo zločinců. Praha z toho všeho žila a prostřednictvím vodní cesty se odsud dostávalo zboží do dalších osad po Evropě a hlavně do Hamburku.

Pan radní mi kdysi nabízel, že mi za levno do baru také natáhne elektřinu, ale raději jsem zůstal u lamp a svíček. Elektřina znamenala bohatství a bohatství přitahovalo problémy. Už tak jsem jich měl celý život víc než dost.

„Zasraný kultisti,“ vytrhla mě z přemýšlení Alice.

Otočil jsem se a uviděl, na co ukazovala. Na dveře nám někdo vyryl atomový hřib a kříž s plodem.

„Nejspíš ty holky ze včerejška,“ mávnul jsem rukou a znovu potáhl z doutníku.

Poškrábané dveře restauraci stejně na kráse neubraly. Obhlédl jsem si důvěrně známou ruinu, ve které se Americká kavárna nacházela. Původně šlo o třicetipatrový mrakodrap patřící nějaké obrovské korporaci. Vrchní patra baráku i celou korporaci poslala k čertu válka. Přežila jenom restaurace v přízemí. Byla vydrancovaná a právoplatné majitele někam odvál radioaktivní vítr, takže jsme ji silou svých zbraní obsadili. Dělali to tak všichni. Pozemkové úřady byly vypálené, jestli někde něco zbylo, nikoho to nezajímalo, a internet, ten už pro ty blbečky s atomovejma hřibama na ksichtě byl akorát stejná legenda jako rusalky a děda Mráz. Věci patřily těm, co si je dokázali zabrat a udržet.

* * *

„Tak kam míříme?“ ozvala se znovu Alice. Nechala si krátkou sukni, ale přes sebe přehodila starou

maskáčovou bundu. Přece jenom, i když byl červenec, vládla venku zima. Pamatoval jsem si doby, kdy Praha v tohle roční období žhnula horkem až do konce září. Jenže to měla milion obyvatel. Teď tu nastalo žilo sotva třicet tisíc lidí a možná pár stovek dalších živořilo v troskách někdejších sídlišť, hlavně v Zóně. S rozpadem průmyslu se navíc obecně dost ochladilo. Lovec otroků a bývalý student ekologie Blažek to po sedmém panáku jablkovice dokázal poutavě vysvětlovat.

Alice si zapnula bundu až ke krku. Nejen kvůli zimě. Pod ní skrývala pouzdra s vrhacími noži. V boji na blízko jsou lepší a tišší než pistole. To já jsem si vzal do podpažních pouzder oba revolvéry a skryl je pod nenápadným hnědým sakem.

Místo odpovědi jsem jenom přidal do kroku. Koňská tramvaj touhle dobou ještě nejezdila, takže nás čekala víc než čtyřkilometrová zacházka přes Noclehárnu. Říkalo se tak čtvrti, na jejímž okraji se nacházela Americká kavárna. Několik domů zde přestálo válku, a tak v nich žila značná část populace města. Nejhorší bylo, že když skončila jaderná válka, zůstala Praha, vyhlášená jako sanitní město, kompletně ušetřena veškerého válečného šílenství. To všechno ji potkalo až během občanské války.

Ano, té války, co jsme měli tak trochu na triku my.

* * *

Noclehárna se také probouzela ze spánku. První vycházely ven ženy a roztápěly pod kotlíky, aby

udělaly snídani, než vyrazí na tržiště kšeftovat, hlavně shánět výhodně jídlo. Vzhůru už byli ale i nějací muži. Někteří pomáhali s přípravou jídla, jiní jenom tak zevlovali, než se žvanec připraví a oni vyrazí buď do práce, nebo hledat v troskách něco cenného, co by se dalo směnit. Práce totiž v Praze nebylo moc, ale pomalu se to začínalo zlepšovat. Znova se rozjížděly některé manufaktury na výrobu zboží. Hlavně toho základního, jako byly zbraně, oblečení a náradí. Zbraně se tedy spíš opravovaly. Základních surovin se po Praze a okolí válelo totiž víc než dost. Zpravidla k nim patřila kostra bývalého majitele.

Prošli jsme zrovna kolem hloučku malých dětí, které si čutaly se starou petflaškou připomínající – při notné dávce fantazie – tvar míče.

Odhodil jsem na zem zbytek doutníku, ale než jsem ho stačil zašlápnout, proběhlo mi mezi nohama asi šestileté dítě a doutnající oharek uzmulo. Prcek se hned potom rozběhl do hloučku ostatních, kde zmizel pro případ, že bych si náhodou vzdání se vlastnictví toho zbytku ještě rozmyslel.

„Jsou rychlí, smradi,“ zasmála se té scéně Alice a pročísala si rukou vlasy. V tom světle ranního slunce a s kouřem z ohnišť jako kulisou za zády vypadala vlastně docela sexy. Ale my jsme si tyhle věci už kdysi dávno vyříkali v hořícím Istanbulu, tak jsem tu náhlou a nečekaně vilnou myšlenku rychle zahnal a přidal do kroku.

* * *

Hned za Noclehárnou se nacházelo Tržiště. Pamatuji si, když to ještě bylo náměstí s obrovským kostelem, lavičkami a vzrostlými okrasnými stromy, snad odněkud z Asie. Měly růžové květy a voněly několik ulic daleko. Dnes se přes to místo dalo jenom těžko projít. Všude stály dřevěné nebo plechové stánky narvané všemožným zbožím a u nich už se srocovali lidé. Někteří se dohadovali o ceně, ať už platili pražskými toлары, nebo jen směňovali zboží za zboží, jiní jen tak zevlovali. Třeba jen přemýšleli, s kým začnou smlouvat, nebo hledali nejlepší příležitost něco ukrást. Zlodějna teď ale byla těžké řemeslo. Při prvním chycení četníci vypalovali na ruku cejch a při druhém člověk ztratil svobodu a stal se otrokem. Proto si tu také dávali lidé pozor na každého, kdo měl rukavice, a zloději se nezhýrovali vraždit svědky, když už na to přišlo. Za vraždu byl totiž stejný trest jako za krádež – otroctví, takže vlastně docela stálo za to to risknout.

„Hej, ty, vypadáš jako chytrej chlap!“ ozvalo se mi za zády. Otočil jsem se a uviděl naháněče před stánkem se zbraněmi. „Ty určitě poznáš dobrý zboží a můj šéf dobrý zboží má!“ pokračoval v přesvědčování.

Spěchal jsem, ale ze zvědavosti jsem se ke stánku přimotal. Na dřevěném pultu se tam válely automatické pušky, samopaly i pistole. Všechno tuctové zboží posbírané nejspíš někde venku, kde o ně obrali mrtvé vojáky. Tomu odpovídala i občasná rez, kterou se prodejci nepodařilo úplně vyčistit.

Na okraji stánku ležely i krabice s náboji. Pár by se nám jich hodilo, ale moc jsem takovým prodejcem nedůvěřoval. Člověk pak zmáčkl spoušť a zjistil, že cvakl naprázdno.

„Kolik za ty třipěsedmičky?“ zeptal jsem se.

„Deset kusů tolar,“ odvětil chlápek. Mohlo mu být tak dvacet a už měl vlastní stánek na Tržišti s dvěma gorilama, jedna sledovala mě, druhá v davu tipovala, koho přilákat ke koupi, takže vlastně na aktuální poměry udělal docela kariéru.

Otevřel jsem krabičku ze zažloutlého papíru a vyndal jeden náboj. Nábojnice vypadala použitě. Stiskl jsem náboj a roztrhl jej. Z nábojnice se vysypal písek místo střelného prachu.

Prodavač i gorila ztuhli. Alice si opatrně sáhla pod bundu.

„Nevím, kolik tomu křiklounovi dáváš, ale je to moc. Otipoval mě na hejla a to já nejsem,“ usmál jsem se na něj, abych obrousil hrany. Moc se to nepovedlo. Prodavač vyděšeně zíral chvíli na mě, chvíli na četníka, který stál opodál a tlumil nějakou hádku u stánku s jablky.

„Ale nebudeme to rozmazávat, co?“ mrknul jsem na něj. Chlápek pokýval hlavou.

„Koupíte si od nás tyhle čtyři pistole. Tři jsou v perfektním stavu,“ obrátil jsem se k Alici, která z koženého batůžku na zádech vylovila naši včerejší kořist.

„Cena?“ zeptal se.

„Deset tolarů.“

„To je moc, já...“ začal prodavač.

„Četníku?“ řekl jsem potichu tak, aby mě strážce zákona neslyšel.

„... myslím, že vám to ale zaplatím,“ dodal rychle a z kapsy vylovil deset tolarů, které si přivlastnila Alice. Před četníky by ho ty gorily ani aušusový arzenál neochránily. Dostal by cejch na ruku.

* * *

Proplétali jsme se houstnoucím davem. U stánku s ovocem jsme si koupili nějaká jablka a dvě hrušky na snídani. Snědli jsme je cestou do přístavu.

* * *

V docích už bylo také živo. Dělníci a otroci tu přenášeli bedny se zbožím oběma směry – na Tržiště a na lodě, které na řece kotvily. Největší proud mužů se řinul k *Říčnímu rackovi*. Byla to Vránova chlouba. Říční nákladní loď byla vybavená osmi děly a deseti kulometnými hnízdy. Dokázala se plavit i po moři, takže když na to přišlo, Vrána mohl obchodovat i s městy a osadami, které přežily jaderný holokaust na britských ostrovech. Víím, že jednou za rok z nich přivážel mladé otrokyně. Britové totiž neměli moc s čím obchodovat, a tak prodávali své dcery výměnou za základní suroviny.

„Héj, ještě jednou na ni sáhneš a jdeš na Racka házet uhlí do kotle!“ zařval zdejší předák na chlápka, který zrovna z lodi vyváděl dvě sotva patnáctileté otrokyně. Poznaly se snadno – měly pokorné pohledy a na levém rameni vytetovanou otrockou značku. Šlo o znak, který se kdysi používal pro měnu jménem euro.

Chlapík se zřejmě neudržel a popleskal jednu z dívek po zadku. Obě přes sebe měly nějaké potrhane britské uniformy. Většina lidí dnes chodila v něčem podobném. Uniformy a zbraně byly v posledních letech válek nejčastěji vyráběné zboží po celém světě.

„Předáku,“ oslovil jsem zhruba čtyřicetiletého muže, kterému pupek vylézal zpod trička. Vypadal, že se mu ve Vránových službách daří víc než dobře.

„Ale, pane Michálek, co vy tady?“ oslovil mě s úsměvem. Také patřil mezi návštěvníky mého baru.

„Šéfa tu máte?“ zeptal jsem se a z kapsy vytáhl pouzdro s doutníky. Jeden jsem mu nabídl. Našpulil uznale spodní ret a jeden si okamžitě vzal. Ten největší.

Připálil jsem mu a sám si také jeden doutník vrazil do pusy. Seřvaný dělník mého vstupu na scénu využil k tomu, aby popohnal otrokyně a zmizel s nimi někde v docích.

„Včera večer měla z Hamburku přijet nějaká loď s nákladem,“ řekl jsem jakoby bez výraznějšího zájmu.

„No jo, Rote Frosch. Tamhle kotví,“ potáhl a mávl rukou ke střední říční nákladní lodi. Na její palubě stáli dva muži s dlouhými puškami. Viděl jsem i dvě kulometná hnízda. *Říční racek* by ji popotopil během pár minut, když by na to přišlo.

„Co přivezla?“

„Uhlí a nějaký alkohol. Zpátky zamíří s parníma kotlema,“ odvětil.

„A pasažéri?“

Zavrtěl výmluvně hlavou.

„Ani otroci?“

„Kdepak. Jenom neživý zboží,“ pokrčil rameny.

Už jsem chtěl poděkovat, když si předák potáhl z doutníku a dodal: „Víte, co je zajímavý? Že nejste první, kdo se na tyhle věci ptá.“

„Ale?“ povytáhl jsem obočí.

„Bych mohl říct, kdo se taky ptal, když mi dáte ještě jeden doutník,“ zakřenil se lišácky.

„Myslím, že to není třeba. Byl to takovej nařachanej typ s polským přízvukem a nemocí z ozáření?“ prohlásil jsem.

„No jo,“ pokrčil předák smutně rameny. „Měl tady sedm chlapů. Jeden vostřejší než druhej,“ řekl.

* * *

Dostat se na *Rote Frosch*, tedy *Červenou žábu*, byl problém. Ne, že bych neuměl německy, ale muži, kteří hlídali vstup na palubu, byli neoblomní. Jen co jsme se k nim přiblížili, odjistili pušky a namířili na nás. Během chvíle si toho všimli i strážní na palubě a udělali to samé. Potáhl jsem ze zbytku doutníku a pokývl hlavou.

„Chci mluvit s vaším kapitánem.“

Němci jenom zavrtěli hlavami.

„Odejděte. Nemáme důvod s vámi mluvit. Večer odplouváme,“ vyhrkl na mě jeden ze strážných celkem obstojnou češtinou. Nejspíš na něj má němčina neudělala dojem.

„Posílá nás Stanislav Čech,“ prohlásil jsem.

Strážní na chvíli zaváhali, ale pak zase zašermovali svými puškami.

„Vypadněte, žádnýho takovýho neznáme,“ odvětil znovu hlídač.

„Ta blondatá holka, co jste přivezli, je moje neť. Jestli se jí něco stane, vyhodím vám tu loď do vzduchu,“ ozvala se mi za zády Alice.